

Скарбничка

(притча)

ТРИ КЕДРИНИ

Колись у прекрасних ліванських гаях виросли три кедр. Кедрі ростуть дуже повільно, і ці три дерева провели століття в роздумах про життя. На їхніх землях відбувалися битви, за їхніх часів винайшли алфавіт; вони дивувалися, спостерігаючи, як повз них проходять каравани, навантажені різнобарвними тканинами.

Одного разу кедрі вирішили поговорити про майбутнє.

— Після всього, що мені довелося побачити, — промовив перший, — я хотів би стати тронем, на якому сидів би наймогутніший цар на землі.

— А я хочу бути частиною чогось такого, що назавжди перетворить зло на добро, — сказав другий.

— А я, — промовив третій, — прагну, щоб люди, дивлячись на мене, завжди згадували про Бога.

Минули роки, і ось нарешті в лісі з'явилися лісоруби. Вони зрубали кедр і розпиляли їх. Перший кедр став хлівом, а те, що залишилося, використали на ясла для овець. З другого кедра виготовили селянський стіл, який пізніше продали продавцю меблів. Колод від третього кедра продати не вдалося. Їх розпиляли на дошки й залишили у великому місті.

Гірко нарікали три кедрі: «Наша деревина була така якісна! Однак ніхто не використав її для чогось особливого».

Минув час, і ось однієї ночі, коли

яскраво сяяли зорі, якась пара людей не могла знайти собі притулку, тож вирішили заночувати у хліві, збудованому з першого кедра. Жінка була вагітною, тієї ночі вона народила Сина й поклала до ясел, на м'яке сіно. Тоді перший кедр зрозумів, що його мрія здійснилася: він став притулком для найвеличнішого з царів землі — Ісуса Христа.

Через якийсь час в одному скромному селянському домі люди сіли за стіл, який був виготовлений із другого кедра. Перш ніж вони розпочали їсти, один з них промовив кілька слів над хлібом і виноградним соком, які були на столі. І тут другий кедр зрозумів, що не лише слугує опорою для чаші й хліба, але є свідком відновлення стосунків між людиною і Богом.

Наступного дня з двох дощок третього кедра змайстрували хрест. За кілька годин привели поранену Людину і прибили її до хреста цвяхами. Третій кедр жажнувся своєї долі й почав на неї нарікати. Проте через три дні зрозумів, що Той, Хто висів на хресті, став світлом для світу. Хрест, збитий з дерева цього кедра, перетворився в інструмента смерті на символ перемоги над смертю.

Так здійснилися мрії трьох дерев. Не завжди мрії здійснюються так, як ми собі уявляємо.

ИСЧЕЗНУВШИЕ СЛЕДЫ 2

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

БЕЛЫЙ СНЕГ 7

ТРЕЩИНА ВО ЛЬДУ 8

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH 9

ЦУКЕРКИ 11

У ЯСЕЛЬЦЯХ

В ясельцях — духмяне сіно,
А на сіні спить Дитина.
Цар царів у світ з'явився,
В Вифлеємі народився.

Ангели пісень співали
І Дитячко прославляли.
Раді Йосип і Марія,
Що у людства є надія!

Б. Гнovenko

ПРИКЛЮЧЕННЯ МАЛЕНЬКОГО КОЛОСКА

3

ПРИГОДИ ПАПУГИ

5

10

БОГУ ВСЕ
ПОД СИЛУ

Джеррис И. Браган

Был поздний вечер. Ферму засыпало снегом. К вечеру на улице образовались глубокие сугробы. Фермер Чарли Холл пытался добраться домой через снегопад. Он почти ничего не видел, когда ехал по дороге на машине. Мужчина чувствовал себя так, словно попал в ловушку. Еда, заготовленная для жены и пятерых детей, уже закончилась. Фермер ездил в город устраиваться на работу.

— Извини, Чарли, но мы не можем принять тебя на работу, у тебя очень плохое зрение, — услышал он от своего прежнего начальника.

Глядя в окно, Эдди заметила отца, подъезжающего к дому. По его виду она сразу поняла, что поездка не увенчалась успехом. Девочка побежала в свою неотапливаемую комнату и завернулась в теплое одеяло.

— Дорогой Иисус, почему Ты не ответил на мою молитву о папе? — молилась девочка.

На кухне послышался звук трескавшегося попкорна. Чарли слушал радио, Эдди вырезала из бумаги одежду для своей бумажной куклы, а ее 13-летний брат читал книгу.

— Ты веришь, что ангелы существуют? — спросила Эдди у брата шепотом.

— Не знаю, — пожал он плечами. — Но в церкви о них говорят. Может, на самом деле они есть?

— Чарли, кто-то стоит у двери, — обратилась мама к отцу, когда часы пробили восемь.

— Посмотри, кто там, и пусть они уходят, — пробормотал фермер. — Я не хочу никого видеть.

На пороге стоял высокий человек с бородой. Эдди заметила, что он хорошо одет.

— Извините, что потревожил, но мне нужно поговорить с мистером Холлом, — сказал незнакомец. — Это очень важно.

— Ну, я не знаю... — смутилась мама. — Я попробую поговорить с ним.

Пока незнакомец ожидал ответа, девочка решила заговорить с ним.

— Вы верите в ангелов? — спросила она тихонько.

— Конечно, верю, — ответил мужчина. — А ты разве нет?

— Я не знаю, — призналась она. — Мне хотелось бы верить. Вот бы встретить одного из них.

— Может, ты его видела, просто не узнала.

— А как я узнаю?

Незнакомец не успел ответить. Из соседней комнаты послышался раздраженный голос отца. Он не желал ни с кем говорить. Мама вернулась, не зная, что сказать. Незнакомец достал из кармана конверт.

— Извините, что потревожил, — сказал он, вручая маме конверт. — Я просто хотел оставить вам это и сказать мистеру Холлу, чтобы он завтра возвращался на работу на мельницу.

Незнакомец подмигнул девочке.

— С Рождеством, Эдди. Помни: ты узнаешь ангела, — сказал он и ушел.

Малышка даже не задумалась, откуда этот человек знает ее имя. Мама открыла конверт и обнаружила там 100 долларов!

— Чарли, ты не поверишь! — воскликнула женщина, показывая удивленному мужу деньги. — Вот что тебе хотел дать незнакомец. А еще ты можешь вернуться завтра на работу на мельницу! — сказала супруга сквозь слезы.

— Где этот человек? Позови его, я поговорю с ним.

— Интересно, я не слышала, чтобы он уехал на машине, — сказала Эдди.

Морозный воздух ворвался в комнату, когда Чарли открыл входную дверь.

— Эй! Есть кто-нибудь?.. Ничего не вижу...

Только снежинки падали перед ним. Эдди побежала к отцу.

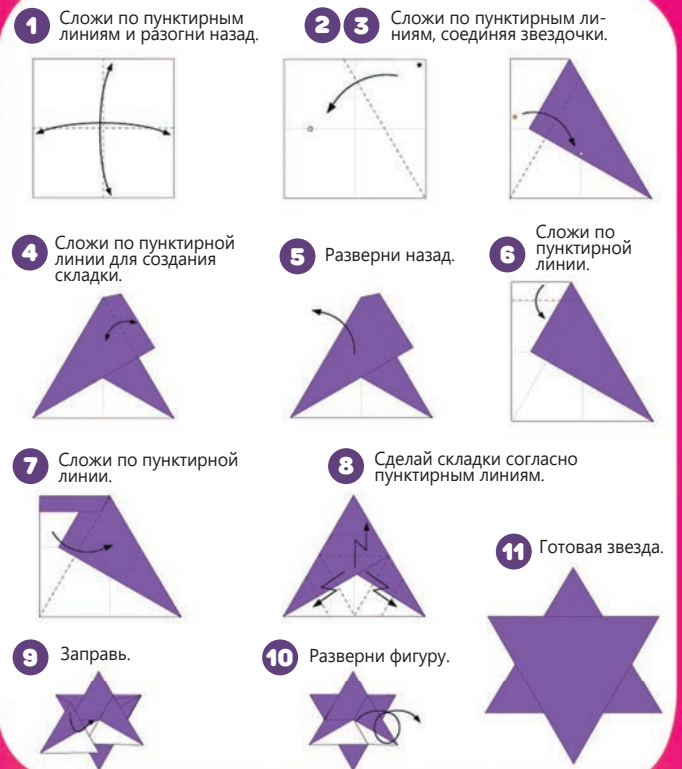
— Папочка, посмотри на землю. На снегу нет следов!

Возле порога были огромные сугробы, но поверхность была ровной и нетронутой. Никто не подходил к дому уже несколько часов! Вдруг лицо Эдди озарила улыбка — она вспомнила последние слова незнакомца: «Ты узнаешь ангела».

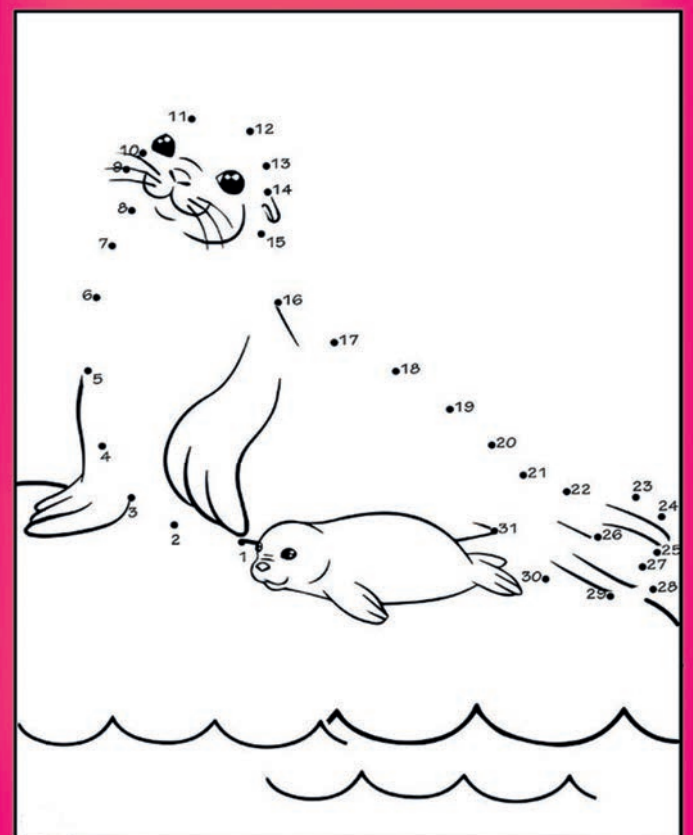
РАЗГАДАЙ РЕБУСЫ.

ОРИГАМИ

ОБВЕДИ ПО ТОЧКАМ И РАСКРАСЬ.

НЕ ХОЧУ БУТИ СЛАБШИМ

Петрик навчається в першому класі, а його сестричка Марійка ще не школярка. Вона піде до школи наступного року.

Є в Петрика вада — лінощі. Для того, щоб навчитися читати, треба взяти книгу, розгорнути її і читати вголос. Читати півгодини щодня. А Петрик не хоче брати до рук книги й читати, бо гуляти ж веселіше! Прийде хлопчик додому, покладе книги, пообідає й біжить гуляти. Восени грає в м'яча, узимку катається на ковзанах. А книги лежать.

Минуло півроку. Усі діти вже добре читають, а Петро ледве слово зі складів складає. Прийшла одного разу вчителька до матері хлопчика й каже:

— Якщо Петро щодня не читатиме, залишиться на другий рік у першому класі.

Сидить Петро біля столу, соромно йому. А Марійка каже:

— От і добре, залишай Петрика на другий рік, я з ним разом ходитиму до школи!

Почервонів хлопчик, аж сльози в очах забриніли. Марійка продовжує:

— Я вже добре вмію читати.

Узяла дівчинка зі столу книгу й почала читати.

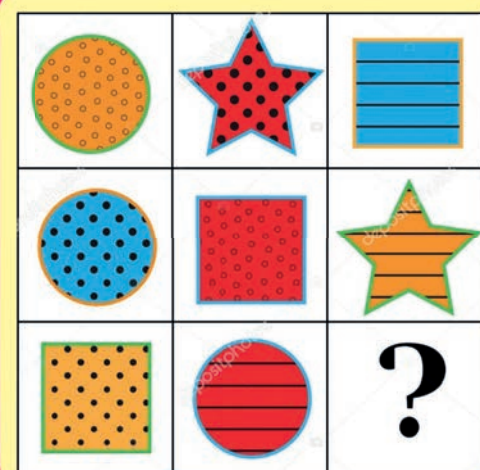

— Ти читаєш, як найкращі мої учні, — похвалила вчителька.

Оксана Леонідівна пішла додому, а Петро сидить біля столу й думає: «Не хочу бути слабшим за Марійку! Примушу сам себе...» Розгорнув книгу, почав читати. Надворі сніг блищить, сонце сяє, ковзани під лавкою лежать, горобці цвірінькають... Так хочеться гуляти! Утім, як подумає Петрик, що в одному класі з Марійкою доведеться вчитися, соромно йому стає... І він читає, читає...

Щодня тепер приходиться Петро додому, пообідає й за шапку, щоб гуляти йти. А маленька Марійка запитує: «Петре, будемо в одному класі вчитися?» Почувши ці слова, хлопчик кидає шапку й сідає за книгу.

Василь Сухомлинський

ЯКОЇ ФІГУРИ
БРАКУЄ?

ПОМОГИ МУДРЕЦАМ НАЙТИ ДОРОГУ
К ВИФЛЕЕМСКОЙ ЗВЕЗДЕ.

ПРОЙДИ ПО ЗВЕЗДНОЙ ДОРОЖКЕ
С НАЧАЛА И ДО КОНЦА.

ПОДОЛАЙ ЛАБИРИНТ.

РАЗГАДАЙ
РЕБУСЫ.

ПРИКЛЮЧЕНИЯ МАЛЕНЬКОГО КОЛОСКА

Привет! Я – колосок. Вырос я на большом Вифлеемском поле. Вокруг меня было много таких же колосков – моих братьев и сестер. Сегодня на поле необычный день: мой хозяин решил собрать урожай. Он срезал все колосья, связал в снопы и обмолотил. Я тоже попал в сноп, только я спрятался поглубже, – вот и остался цел.

Потом меня занесли в хлев. В хлеву жили корова, ослик и ягненок, а еще – две курочки-несушки и очень важный петух. Сноп развязали и положили в ясли (кормушку для скота). Я спрятался подале, чтобы меня никто не увидел. И тут я услышал чьи-то шаги. В хлев вошли мужчина с женщиной. Они устраивались на ночлег. Из их разговора я понял, что его зовут Иосиф, а ее – Мария, и они ожидают рождения какого-то особенного ребенка...

Этой же ночью Мария родила мальчика. Его спеленали и положили в ясли на мягкое сено. Я лежал рядом с Ним и мог видеть, как Он улыбался Своим родителям. Корова, ослик и ягненок тоже стояли рядом. Иосиф и Мария говорили: «Вот и сбылось предсказание пророков – родился Божий Сын. Имя Ему – Иисус».

Дверь распахнулась, и в хлев вошли люди. Это были пастухи. Они спросили: «Здесь родился Спа-

ситель – Иисус Христос? Мы хотим увидеть Его и поклониться Ему». Удивленные родители ответили: «Да, здесь... А как вы узнали об этом?» «Ангелы сообщили нам, – рассказал один из пастухов, – что этой ночью в городе родился Младенец, Который спасет весь мир. И мы найдем Его здесь лежащим в яслях». После рассказа пастухов я понял, что Иисус не только Сын Божий, а еще и Спаситель. Представляете?!

Потом к Иисусу пришли важные гости – мудрецы из далекой восточной страны. Знаете, как они нашли дорогу? На небе мудрецы увидели большую яркую звезду. Она-то и привела их к Младенцу. Иисуса мудрецы называли Иудейским Царем. Они принесли Ему подарки: золото, ладан и смирну...

Иосиф, Мария и маленький Иисус покинули нас. А меня вместе с сеном хозяин вынес на улицу. Мои зернышки попали в землю. Придет весна, они прорастут вместе с другими семенами и обязательно расскажут людям о чудесном Младенце – Божьем Сыне, Царе и Спасителе мира.

Историю о рождении Иисуса Христа ты можешь прочитать в Евангелии от Луки 2:1-18 и от Матфея 2:1-11.

КОЛОСКИ З ГАРБУЗОВОГО НАСІННЯ

1. Спочатку виклади колосок (стебло й зерна-насіння) без використання клею.
2. Зроби те ж саме, попередньо нанісни клей на аркуш за такою схемою: проведи прямі лінії для стебла – паперового джгута, а тоді – для кожного зернятка.
3. Після того як клей висохне, гарбузове насіння необхідно розфарбувати жовтим кольором.
4. За допомогою пензлика й жовтої фарби додай колоскам вусики.
5. Прикраси композицію можна квіточками із зернят, розфарбувавши їх рожевим кольором. Готово!

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- аркуш чорного картону;
- клей ПВА;
- пензлик;
- фарби гуашеві;
- паперовий джгут жовтого кольору;
- нарізані тонкі листочки;
- гарбузове насіння.

КАК ЗИМУЮТ ЖИВОТНЫЕ В ЛЕСУ?

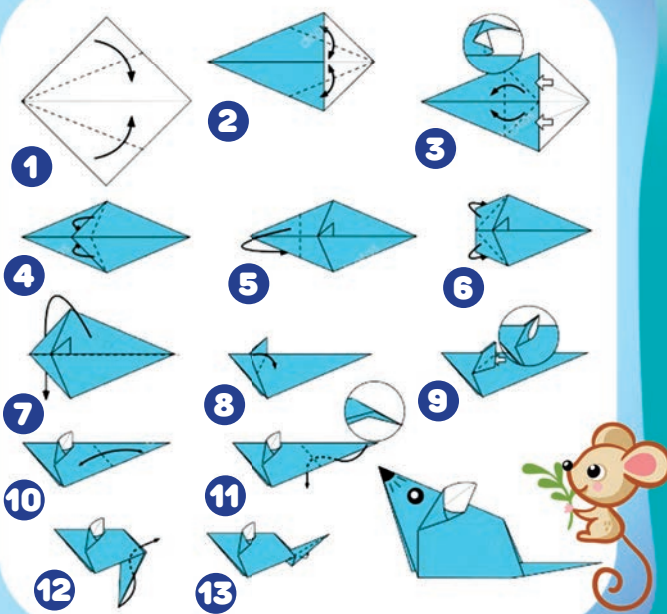
Зимой объем пищи уменьшается, поэтому большинство зверей начинает готовиться к холодам еще с осени, а некоторые начинают заниматься заготовкой продуктов с лета.

2 ЗАДАНИЕ

1 ЗАДАНИЕ

Самыми первыми собирают припасы грызуны: мышки, бурундуки. Уже летом они ищут по всему лесу семечки, орешки, откладывая их в норки. Это дает им возможность всю зиму сидеть в своем домике и не выходить наружу. Во время холодов грызуны почти все время спят, прерывая сон только для того, чтобы подкрепиться.

СДЕЛАЙ ИЗ БУМАГИ ОРИГАМИ.

Лисицы, зайцы и волки проводят зиму на ногах в поисках пищи. Зайчата переодеваются: меняют серую шубку на белую, чтобы хищники не замечали их на снежном ковре. Лисицы и волки цвет шубки не меняют, но мех у них становится более густым и пушистым: так легче пережить лютые морозы. Волки собираются в стаи, потому что так легче выживать зимой. Хитрые лисички ищут любые норки, чтобы отдохнуть и спрятаться от метели.

3 ЗАДАНИЕ

Белки и бобры не впадают в спячку, но подготовку проводят ответственно. Бобры живут большими семьями, вместе строят около водоемов уютные домики, рядом с которыми складывают пищу — веточки с деревьев. Также они питаются корнями растений, которые растут в воде. Белка меняет цвет своей шубки из рыжего на сероватый для маскировки от хищников. На период холодов она запасается такими пожитками: желуди, грибы, орешки, семечки.

ПОМОГИ БЕЛКЕ СОБРАТЬ ЗАПАСЫ НА ЗИМУ И ВЕРНУТЬСЯ В ДУПЛО. ОБВЕДИ ПО ЦИФРАМ И РАСКРАСЬ РИСУНОК ПО ОБРАЗЦУ.

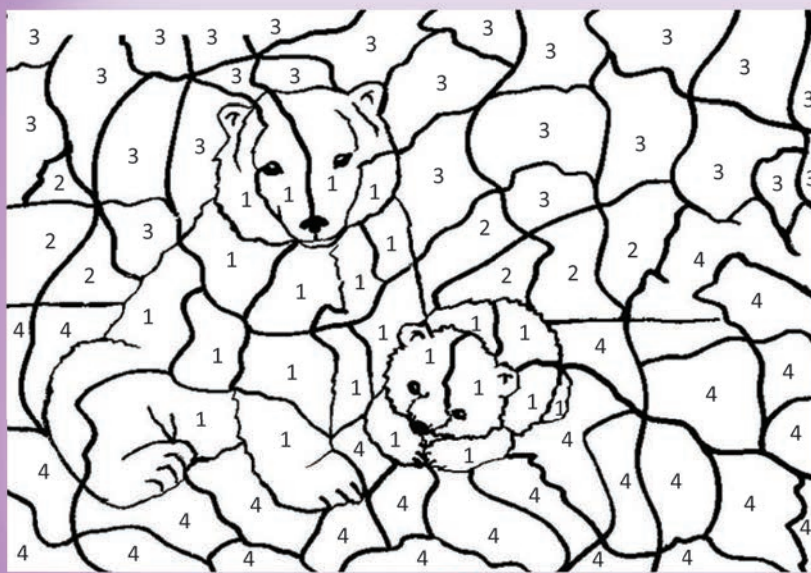

Медведи заранее обустраивают свой дом. Они ищут пещеры, рвы, куда сносят листья, ветки, мох, сверху делают себе мягкий матрац из веточек ели. Когда выпадает снег, он маскирует медвежий тайник и хранит в нем тепло. Медведи не делают запасов, но осенью активно питаются орехами, рыбой, чтобы накопить как можно больше жира на время зимовки. На самом

деле хищник не спит, а дремлет, и в случае необходимости он может выйти из берлоги. Именно зимой у медведицы появляются маленькие медвежата.

РАСКРАСЬ РИСУНОК ПО ЦИФРАМ.

4 ЗАДАНИЕ

1- 2- 3- 4-

Вот так и зимуют животные. Одни спят всю зиму, другие пытаются не замерзнуть и найти себе пищу.

ПРИГОДИ ПАПУГИ

На четвертому поверсі багатоповерхівки жив дуже охайний чоловік Петро Остапович. Свою квартиру він прибирав тричі на день! Жив чоловік сам. Квітів не заводив, бо вважав, що від них багато бруду. Тварин не любив. Однак сусідка Петра Остаповича мала і родину, і кота, і собаку, і квіти, і навіть говірного папугу. Щоразу, зустрічаючи Олену Петрівну, чоловік скаржився на галас її тварин і на квіти, що приваблюють бджіл.

Одного ранку Петро Остапович прокинувся від дивного шуму. Виявляється, на балконі в сітці з-під цибулі заплутався сусідський папуга Аркадій. Більшого щастя годі було й уявити! Чоловік накинув тканину на бідного птаха й схопив його. Помістивши свою знахідку в торбу, він вибіг із квартири й вирушив до «Пташиного ринку».

– Нарешті я помшуся, – пробурчав Петро Остапович і зайшов у ворота.

У цей час по ринку йшла дівчинка, яка хотіла купити друга для свого папуги. Підійшовши до Петра Остаповича, вона помітила, що той тримає в зав'язаній хустинці великого папугу.

– Доброго ранку, – привіталася дівчинка. – Навіщо ви зав'язали папугу в хустинку?

– Він боїться людей. З нього можна зняти цю хустинку тільки вдома, – обманув чоловік.

– А скільки він коштує? – запитала дівчинка.

– Чотириста гривень, – усміхнувся він співрозмовниці.

– У мене лише 380, але я дуже хочу купити цього папугу!

Погляд продавця змінився, усмішка зникла. Поміркувавши, дівчинка потягла чоловіка за рукав. На очах у неї блищали сльози, а в простягнутій долоні лежало 4 жетони для проїзду в метро. Петро Остапович погодився. Він повернув дівчинці один жетон на проїзд додому й віддав папугу. Нарешті він позбувся ворога! Чоловік зайшов до кав'ярні й замовив склянку соку. Потягуючи сік через трубочку, він ніяк не міг позбутися відчуття,

що десь бачив цю дівчинку раніше. «Hi-i-i-i! – закричав Петро Остапович. – Та це ж онука сусідки!»

Повернувшись з нічного чергування в лікарні, Олена Петрівна відразу помітила, що клітка Аркадія відчинена, а його самого немає.

– Що ж мені робити? – бідалася жінка. – Що я їй скажу?

Олена Петрівна чимдуж побігла до зупинки трамвая, щоб дістатися до «Пташиного ринку».

«Де ж папуги? – бігала вона між рядами. – Знайшла! Купила! Тепер додому, і хутчіш!»

Тільки-но жінка зачинила вхідні двері й посадила папугу до клітки, почувся стук у двері.

– Катруся! Мила! – кинулася обіймати онуку Олена Петрівна.

– Обережно, – сказала Катруся, теж обіймаючи бабусю. – Не причави нового друга Аркадія, – сказала дівчинка й забігла до іншої кімнати.

– Хто це? А де Аркадій? Що сталося?

Бабуся все їй розповіла.

– Я купила іншого папугу, щоб тобі було не так сумно, доки ми не знайдемо Аркадія... Ну, годі про сумне. Подивімося, кого ти купила.

Катруся обережно розкрила хустинку і...

– Арка-а-дій! – закричали обидві.

Уже за хвилину папуга, сидячи в Катрусі на плечі, цілував її щічку. А незабаром Аркадій побачив свого нового друга. Його очі, і без того великі, стали ще більшими.

– Як звати цю красуню? – запитав Аркадій.

– Анастасія, – відповіла пташка.

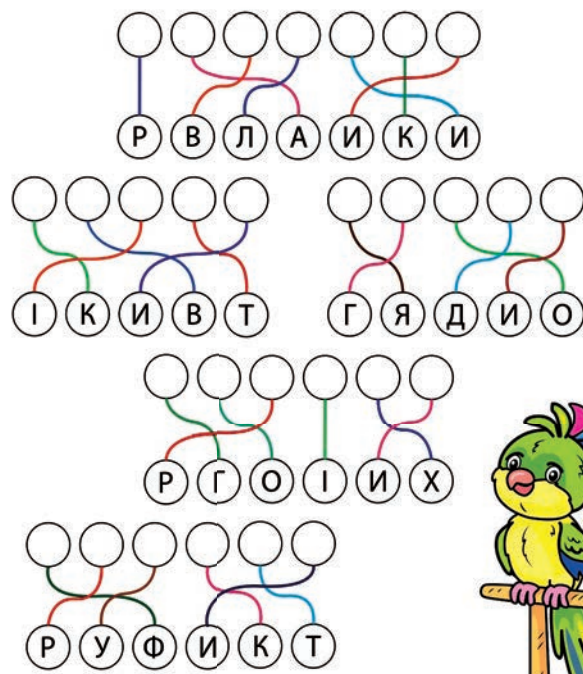
– Оце так друга купила! – засміялася Олена Петрівна, її сміх підхопила Катруся.

Через місяць Олена Петрівна зустріла біля ліфта Петра Остаповича. Цього разу він уже не усміхався, а показово відвернувся в інший бік. Тепер замість одного папуги за стіною оселилося аж сім пернатих: у Аркадія й Анастасії з'явилося п'ять маленьких пташенят.

Ольга Лапушена

ЩО ЇСТЬ ПАПУГА?

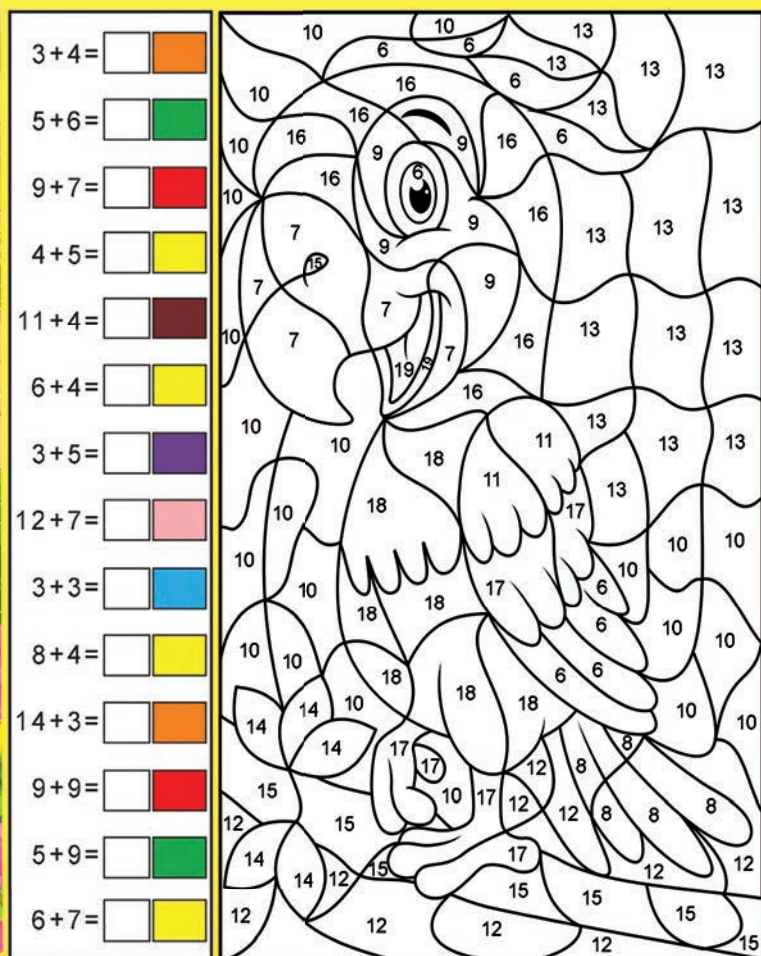
Розстав літери в кружечках у потрібному порядку й дізнайся, чим ласує папуга Лотті.

ПОМОГИ ПОПУГАЮ НАЙТИ СВОЮ ТЕНЬ.

РОЗВ'ЯЖИ ПРИКЛАДИ Й РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

6 ИНТЕРЕСНЫХ ФАКТОВ О ПОПУГАЯХ

1 Попугаи являются долгожителями. В зависимости от вида попугаев может прожить от 15 до 80 лет. Так, например, волнистые попугайчики живут от 15 до 20 лет. Разноцветные попугаи ара могут прожить до 30 лет, хотя встречаются птицы 50-летнего возраста и старше. Попугаи жако живут до 50 лет, а вот рекордсменом является какаду – он может прожить до 70 лет.

2 Попугаи дают имена своим детям. Родители дают каждому птенцу свой набор звуков, который затем используют, чтобы поговорить с ним. Птенец запоминает этот звук и потом легко отличает, кого зовут родители – его, сестру или брата.

3 Исследования показали, что попугаи могут быть правшами или левшами. Что-

бы выяснить это, обратите внимание на то, какой лапкой птица берет еду и пытается открыть дверцу клетки.

4 Попугаи – однолюбы. Даже после периода размножения самка и самец остаются вместе. Они заботятся друг о друге, помогают найти еду и спать рядом.

5 У попугая очень крепкий клюв. Клюв гиацинтового ара (самого крупного летающего попугая в мире) способен расколоть скорлупу бразильского ореха. К слову, скорлупа бразильского ореха считается одной из самых крепких!

6 Попугаи распознают пол человека. Имеются сведения о способности крупных попугаев распознавать пол человека.

КАК ПОПУГАИ УЧАТСЯ ГОВОРИТЬ И ПОНИМАЮТ ЛИ ОНИ СЛОВА?

Научно-популярный журнал «Как и Почему»

Некоторые попугаи способны запомнить целое стихотворение. Но понимает ли птица, что произносит? Может, она просто бездумно имитирует слова? Согласно исследованиям Айрин Пепперберг, попугаи способны на нечто большее, чем просто имитация. В отличие от других животных, голосовой аппарат попугаев позволяет им легко подражать человеческой речи.

Понимают ли попугаи, что говорят? Для выяснения этого вопроса Пепперберг решила провести эксперимент в Северо-Западном университете. Она купила в зоомагазине Алекса – серого африканского попугая (эти попугаи говорят лучше других). Сначала Алекс вел себя дружелюбно, подобно другим своим серым сородичам. Потом выяснилось, что это очень смысленная птица.

Опыты с попугаем. Алекс сидит на жердочке, а экспериментатор показывает ему на подносе ключ. «Ключ», – говорит попугай, и Пепперберг дает ему ключ. В отличие от домашнего попугая, Алекс получает награду, только если правильно называет то, что ему показывают. Назвав правильно ключ, он тут же его и получает. «В начале, – говорит Пепперберг, – никто не верил, что попугай может

правильно называть предметы. Но теперь Алекс способен правильно назвать 100 предметов: от листа бумаги до зернышка и пробки». Научившись правильно называть предметы, Алекс получил новое задание. Теперь он должен был не просто назвать предмет, но дать ему определение, например, не просто ключ, а синий ключ. Алекс быстро научился различать цвета. Если ему показывали два ключа (красный и зеленый) и спрашивали: «Что здесь одинаковое, а что разное?», то попугай

радостно кричал в ответ: «Цвет!» На такой же вопрос Алекс умеет отвечать: «Форма» и «Материал».

Прошли годы ученичества, и Алексу надо-ели фокусы экспериментатора. Например, он назовет ключ, а потом, взяв его в клюв, швырнет на пол. Когда ему часто показывают предмет, который он хорошо знает, Алекс может попросить что-нибудь новенькое. Когда ему показывают слишком много ключей, он может закатывать глаза и сказать: «Хочу пробку!» И ему ее дают. Любопытная птица может потребовать: «Нет, ты скажи, что это!», если на подносе ей демонстрируют какой-нибудь новый предмет. Когда Алекса спрашивают о цвете незнакомого предмета, птица может разыграть целое представление, пытаясь завладеть новой игрушкой. Чтобы Алекс чувствовал себя счастливым, обучаясь называть предметы, Пепперберг и ее сотрудникам пришлось купить почти все цветные безделушки в детском магазине. Правда, иногда у Алекса бываю-т тяжелые дни, когда он не в настроении. В такие дни иногда он может постоянно

кричать: «Нет». Когда же он хочет показать, кто в доме хозяин, то громко объявляет: «Я ухожу!» и вырывается из рук.

Некоторые считают, что эксперименты Пепперберг не доказывают, что попугаи могут осмысленно пользоваться языком человека. Сама доктор утверждает, что хотя, конечно, Алекс не пользуется языком в общепринятом смысле этого слова, он все же использует слова, чтобы выражать идеи. Она считает, что в мозгу попугая могут происходить довольно сложные мыслительные процессы.

Интересно! Алекс умел называть банан, вишню и виноград. Однажды ему показали яблоко. Алекс заявил: «Хочу банград!», соединив в одном слове банан и виноград. Он придумал название для странного желто-зеленого фрукта. Удивительно!

ПРОЧИТАЙ СЛОВА ПО ПЕРВЫМ БУКВАМ НАЗВАНИЙ КАРТИНОК.

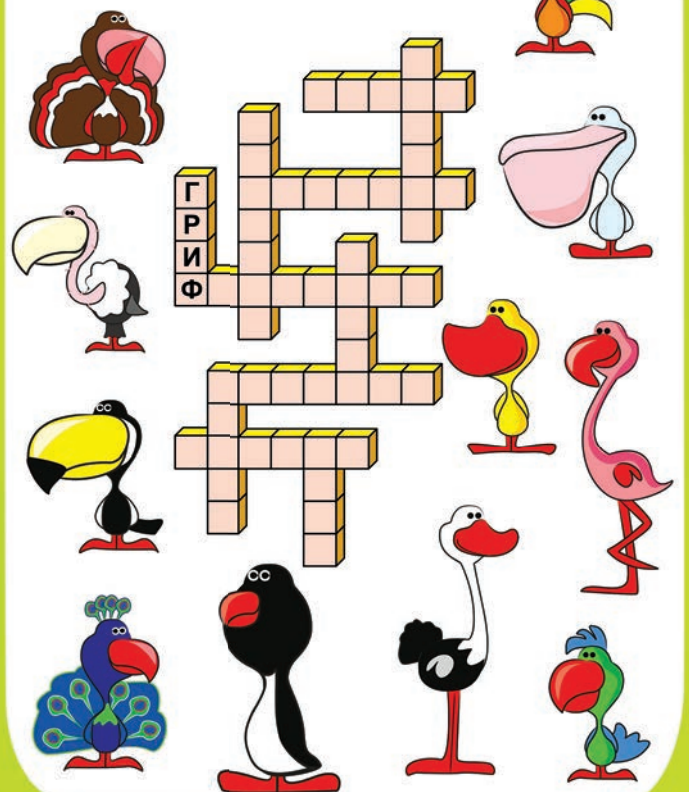

ПОМОГИ СНЕГИРЮ НАЙТИ ДОРОГУ К РЯБИНЕ.

КРОССВОРД

Впиши в сетку кроссворда названия птиц, изображенных на картинках.

ПАПУГА З АНАНАСА

Тобі знадобляться:

- 1 невеличкий ананас;
- 2 морквина;
- 3 гострий ніж;
- 4 зубочистки;
- 5 гвоздика або чорний перець горошок;
- 6 допомога батьків.

1. Розріж половинку ананаса на 4 частини.
2. З моркви виріж дзьоб і закріпи зубочисткою.
3. Зроби гребінчик з листя ананаса й зафіксуй його зубочисткою.
4. Дольку ананаса розріж, щоб папугу можна було посадити на склянку.
5. Очка зроби із гвоздики або чорного перцю.

Готово!

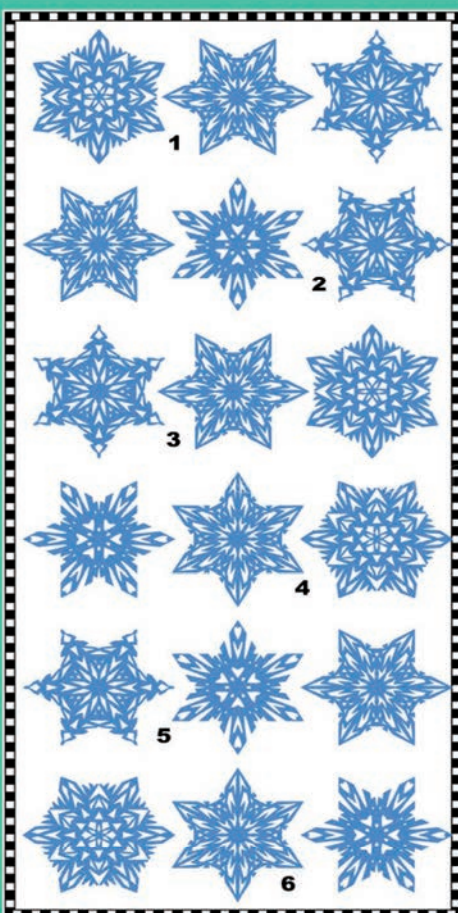
ЗНАЙДИ 11 ВІДМІННОСТЕЙ.

РАСКРАСЬ КАРТИНКУ ПО ЦИФРАМ.

ДЛЯ КАЖДОГО РЯДА НАЙДИ ЕГО ТОЧНУЮ ЗЕРКАЛЬНУЮ КОПИЮ.

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

Євгенія
Сверлова

Одного разу під час зимових канікул Андрій гостював у бабусі з дідусем у селі. Якось увечері хлопчик запитав: «Дідусю, а як ми святкуватимемо Різдво?» Дідусь, ремонтуючи щось за столом, відволікся від свого заняття й відповів: «У суботу зранку підемо на святкове служіння до церкви, а потім влаштуємо урочистий обід удома, запросимо родичів і друзів, будемо розповідати їм про Ісуса Христа й співати про Нього пісні під гітару».

«А до чого тут Ісус Христос?» – здивувався Андрій. – Зазвичай ми на Різдво ходимо до Будинку культури на свято ялинки, а потім вирушаємо до парку кататися на ковзанах».

Дідусь підвівся з-за столу, підсів до онука й поставив йому запитання:

– Скажи-но, Андрійку, ти любиш святкувати день народження?

– Звісно! Хто ж не любить день народження?!

Це моє улюблене свято! – гордо відповів хлопчик.

– А чому тобі подобається це свято? – продовжував запитувати дідусь.

– Тому що в день народження на мене чекає багато приємних сюрпризів! Старші брати та сестри завжди прикрашають квартиру повітряними кульками й плакатами з веселими надписами. До нас приходять у гості всі мої друзі та родичі. Мама накриває святковий стіл і частує нас моїми улюбленими стравами. Цього дня я в центрі уваги. Усі мене вітають, співають для мене пісні й дарують подарунки, кульки й гарні листівки з найкращими побажаннями... Я так люблю це свято!

– А уяви собі такий день народження, – запропонував дідусь, – рідні та друзі прикрасять квартиру кульками та плакатами, приготують чимало смачних страв, а потім сядуть за стіл і почнуть обмінюватися подарунками, вітаючи одне одного з твоїм днем народження...

– А як же я? – ображено перебив Андрій.

– А тебе ніхто не помічає, – пояснив дідусь. – Про тебе всі раптом забули.

– Але ж це мій день народження! – обурився хлопчик. – Як можна про мене забути в мій день народження?!

– А як можна забути про Ісуса Христа на Різдво?

– А до чого тут Ісус Христос? – поцікавився Андрій.

– А до того, – відповів дідусь, – що Різдво – це день народження Ісуса Христа. Утім, люди чомусь постійно про це забувають і відзначають це свято, як день народження без іменинника...

– А хіба в Бога є день народження? – здивувався Андрій. – Ти ж казав, що Він – не людина. Він був завжди, і в Нього немає батьків, які Його народили... Як же в Нього може бути день народження?

– Ти правильно зауважив, що Бог – вічний і існував завжди, – похвалив онука дідусь. – Однак Бог прийшов у наш світ у людській подобі. Звісно, Бог міг просто спуститися на хмарах з неба й прийти до людей. Проте Він зробив це інакше. Господь прийшов у світ Немовлям, народившись у простій юдейській сім'ї 2000 років тому.

– А навіщо Бог захотів народитися на Землі? – поцікавився хлопчик.

– Щоб стати таким, як ми – люди, і розповісти нам про Себе і про спасіння, у якому має потребу кожна людина на Землі, – промовив дідусь. – Якби Бог не прийшов у наш світ, то ми б не мали ані можливості отримати спасіння й прощення гріхів, ані надії на майбутнє.

– Оце так! – із захопленням вигукнув Андрій. – А я й не знав, що це за свято – Різдво!

– Але важливо – не забувати про Ісуса Христа, завдяки Якому ми святкуємо Різдво.

Так Андрій дізнався про особливість Різдва. У суботу зранку хлопчик, прокинувшись, насамперед звернувся до Ісуса з молитвою: «Дорогий Ісусе! Дякую Тобі, що Ти прийшов у наш світ і подарував нам спасіння і вічне життя!»

(притча)

БЕЛЫЙ СНЕГ

Станислава Стариковская

Однажды зимой встретились в небе Туча и Ветер. Туча посылала на землю белые снежинки, а Ветер нес их с такой силой, что на земле была сильная метель.

– Расскажи мне, – обратился Ветер к Туче, – почему твои снежинки белые?

– Когда я родилась, – ответила Туча, – на Земле был лучший день из всех, что мне доводилось видеть! Это была весна. Природа оживала, все было нежно-зеленым, солнечным, радужным, цветочным и юным, как и я. Тогда я была маленьким беззаботным облачком. Мир был прекрасен, но со временем я стала замечать в нем все больше неприятного, некрасивого, ужасающего, что очень меня огорчало... Я все меньше видела хорошего, все больше плохого.

Я копила плохие воспоминания, темнела и росла. И вот однажды я не смогла больше сдерживаться, и все плохое, что накопилось во мне от увиденного,

вылила на землю дождем. Я плакала всю осень, надеясь смыть с земли все, что мне не нравится. Но от слез было мало толку... Жизнь текла своим чередом, листья опали, цветы отцвели, солнца было мало. И тогда я поняла, что хочу начать все заново!

– Разве можно начать жизнь заново? Как же ты собралась это сделать?

– Я укрою землю белым снегом, и когда все будет белым-белым, она станет, словно чистый лист бумаги. Вот почему мои снежинки белые и чистые! Я приму все, что было, но не буду горевать о былом. И я верю, что однажды из-под снега пробьются первые цветы, вернется весна! И я смогу начать жизнь заново!

– А если твоя весна снова сменится летом, а затем осенью?

– Я переживу все заново, но по-другому, ведь я уже буду мудрее! Я буду носить весну в своем сердце круглый год!

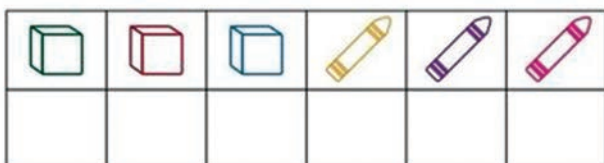
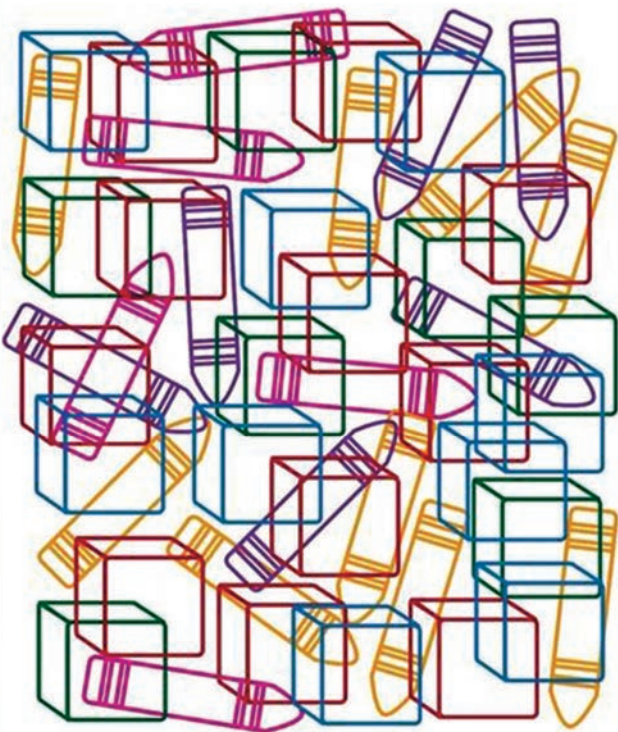
ЛИШЕ 2 ПІНГВИНИ ОДНАКОВІ. ЗНАЙДИ ЦЮ ПАРУ.

**ЗНАЙДИ НА МАЛЮНКУ 6 АНГЛІЙСЬКИХ
СЛІВ І ОБВЕДИ ЇХ У КРУЖЕЧОК.**

ПОЛІЧИ ПРЕДМЕТИ.

Хелен Робинсон

ТРЕЩИНА ВО ЛЬДУ

«Нам надо идти, – сказал Агассиз своему младшему брату, – папа должен встретить нас на другой стороне озера». Взявшись за руки, они зашагали по льду. Была зима, и озеро полностью замерзло.

Два мальчика осторожно шли по гладкой поверхности, стараясь не поскользнуться. Они не раз пересекали замерзшее озеро около своего дома, стараясь идти так, чтобы сохранить равновесие. Когда они добрались до середины, то поняли, что здесь лед начал раскалываться. Между трещинами виднелась вода. Мысль о том, что будет, если они туда провалятся, заставила Агассиза содрогнуться. «Может быть, нам повернуть обратно?» – спросил его брат.

Агассиз посмотрел на часы. Отец будет ждать их. «Нет, давай продолжим идти, – сказал он, – трещина не такая уж и большая, и другая часть

озера в порядке».

Старший брат перешагнул через щель – шаг получился небольшой. Но он понимал, что значительно сложнее будет это сделать его брату, так как ноги у него были короче, ему нужно было прыгать. «А если он упадет в холодную воду, то...» – но он не хотел об этом думать.

Потом мальчику в голову пришла идея. «Я лягу поперек трещины, – сказал он брату, – ты проползешь по мне». План сработал, и спустя несколько минут они благополучно добрались до противоположного берега озера.

Иисус стал «мостом» между нами и Богом. Он умер за нас, чтобы мы могли благополучно «пересечь» опасную пропасть, разделяющую нас с Небесным Отцом.

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

КОРАБЛИКИ З ЛЬОДУ

Тобі знадобляться:

- форма для льоду;
- зубочистки;
- прищепки;
- вода;
- харчові барвники;
- шприц;
- кольоровий папір.

1. Змішай у різних посудинах воду з харчовими барвниками. Обирай яскраві кольори й добре перемішуй фарбу.
2. Розлий кольорову рідину по відділах у формі для льоду за допомогою шприца так, щоб кольори між собою не перемішалися.
3. У середину кожного віконечка встав зубочистку й закріпи за допомогою прищепки. Один край прищепки має опиратися на бортик форми. Поклади форму до морозильної камери на кілька годин.
4. Дістань форму із застиглим льодом і вийми його. На зубочистку нанизай попередньо вирізане з кольорового паперу вітрило. Постав велику тарілку з водою й запусти туди кораблики. Насолоджуйся тим, як змішуються фарби.

ЛЬОДЯНИЙ ПІДСВІЧНИК

Тобі знадобляться:

1. Відріж верхню частину пляшок і постав їх одна в одну. Закріпи внутрішню пляшку клейкою стрічкою так, щоб залишалася приблизно рівна відстань до краю другої пляшки.
 2. Поклади в утворений простір ягоди, гілочки, листочки і все, що тобі підкаже фантазія.
 3. Налий воду. Якщо внутрішня пляшка почне спливати, можна покласти в неї невеличкий тягарець. Постав конструкцію в морозилку.
 4. Коли вода повністю замерзне, акуратно розріж і забори пляшки. Якщо зробити це буде важко, зачекай 5-10 хвилин. Тепер можна помістити всередину невелику свічку й насолоджуватися красою.
- Льодяний підсвічник у кімнаті «житиме» недовго, проте для декору двора – те, що треба. Якщо ти живеш у квартирі, можна поставити такий ліхтарик за вікно: високі стінки підсвічника захистять вогонь від вітру, а за твоїм вікном сяятиме затишний вогник!

- 2 пластикові пляшки різного діаметру;
- чиста вода;
- ягоди;
- ялинові гілочки;
- листочки та інші елементи декору;
- клейка стрічка.

Веселий English

MONTHS OF THE YEAR
12 МІСЯЦІВ

TASK 1

Read and learn new words. Прочитай і вивчи нові слова.

DECEMBER

[десембе:] – грудень

JANUARY

[джэньюері] – січень

FEBRUARY

[фэбруері] – лютий

MARCH

[ма:ч] – березень

APRIL

[ейпріл] – квітень

MAY

[мей] – травень

JUNE

[джун] – червень

JULY

[джулай] – липень

AUGUST

[оґест] – серпень

SEPTEMBER

[септембе:] – вересень

OCTOBER

[октобе:] – жовтень

NOVEMBER

[новембе:] – листопад

TASK 2

Find the names of the 12 months of the year in the puzzle. Complete the words in the list. Знайди назви 12 місяців. Доповни слова.

- 1 January.....
- 2 F.....
- 3 M.....
- 4 A.....
- 5 M.....
- 6 J.....
- 7 J.....
- 8 A.....
- 9 S.....
- 10 O.....
- 11 N.....
- 12 D.....

J	A	N	U	A	R	Y	P	L	U	P	R
K	P	O	E	U	W	X	O	C	J	A	I
F	R	I	D	G	V	E	C	J	U	L	Y
U	I	N	D	U	R	S	T	P	N	C	S
D	L	F	O	S	I	R	O	V	E	N	M
E	S	E	P	T	E	M	B	E	R	O	B
R	I	B	M	S	J	O	E	L	Z	S	W
M	A	R	C	H	H	F	R	R	K	G	H
A	X	U	R	N	O	V	E	M	B	E	R
B	N	A	C	W	T	Y	Q	U	V	N	M
L	H	R	D	E	C	E	M	B	E	R	S
M	A	Y	R	G	J	I	M	B	S	R	E

TASK 3

When were these people born? Complete the sentences with the correct month. Коли народилися всі ці люди? Доповни речення відповідною назвою місяця.

- 1 Annabel: 19/11/1998 Annabel was born in **November**.
- 2 Liam: 17/10/2001 Liam was born in
- 3 Zoe: 22/1/1992 Zoe was born in
- 4 Ben: 21/12/2004 Ben was born in
- 5 Sasha: 19/2/1988 Sasha was born in
- 6 Henry: 30/9/2000 Henry was born in
- 7 James: 25/5/2002 James was born in
- 8 Harry: 29/6/2014 Harry was born in
- 9 Holly: 13/8/1985 Holly was born in
- 10 Ruby: 14/4/1970 Ruby was born in
- 11 Ella: 17/3/2001 Ella was born in
- 12 Joe: 27/7/1995 Joe was born in

TASK 4

Choose and tick the correct word. Обери й відміть галочкою правильне написання слів.

☐ MAY ☐ MONTH ☐ MAE	☐ AUGUST ☐ AUGEST ☐ AUGUST	☐ MARS ☐ MARTCH ☐ MARCH	☐ NOVEMBER ☐ NOVEMBRE ☐ NOVAMBRE
☐ FEYRUARY ☐ FEBRUERY ☐ FEBRUARY	☐ DECEMBRE ☐ DECEMBER ☐ DECEMBAR	☐ SEPTEMBER ☐ SEPTUARY ☐ SEPTUNE	☐ JUNY ☐ JUNE ☐ JUNUARY
☐ JULES ☐ JULI ☐ JULY	☐ JANUARY ☐ JANUERY ☐ JANUEIRY	☐ OUTUBER ☐ OCTUBER ☐ OCTOBER	☐ APRLE ☐ APRIL ☐ APREL

Do the crossword. Розв'яжи кросворд.

TASK 5

ЗЛОПАМ'ЯТНИЙ

Того дня тітонька Марта поспішала на роботу. Вона вийшла з маршрутки й швидко прямувала до великого маєтку, де працювала хатньою помічницею.

Раптом зовсім близько позаду себе вона почула, як голосно гавкає собака. Жінка озирнулася й побачила великого коричневого пса, що гавкав саме на неї. «Напевно, безпритульний, – подумала вона. – Однак чому ж він кидається на мене? Я ж його не чіпаю». Пес підбіг ще ближче і, вишкіривши гострі зуби, гарчав так, немов от-от вкусить. Тітонька Марта у відчаї шукала поглядом когось, хто зміг би допомогти, але поблизу нікого не було. Аж ось вона помітила невелику палку. Щоб хоч якось себе захистити, вона нахилилася, щоб її підняти. Щойно пес побачив цей рух, він відскочив, заскавчав і побіг геть. «Як добре, що мені не довелося відбиватися», – подумала жінка, заходячи у двір маєтку.

– Доброго ранку, Марто! Щось трапилося? Вас хтось налякав? – звернувся до жінки охоронець.

– Не можу зрозуміти, чому на мене накинувся той пес. Досі ніяк не оговтаюся.

– Той пес дуже небезпечний. Я чув, що він покусав уже не одну людину. Багато хто боїться ходити цією дорогою через те, що він тут бігає. Колись він жив на подвір'ї одного чоловіка, котрий тримав його на ланцюгу й часто бив палицею. Нещодавно цей чоловік продав будинок, вигнав пса на вулицю, а сам невідомо куди виїхав. Відтоді він живе на вулиці й часто кидається на людей. Будьте дуже обережні! Якщо знову накинуться – голосно кричіть, я вибіжу й віджену його.

Наступні два дні були вихідними. Збираючись у

понеділок на роботу, тітонька Марта завбачливо прихопила із собою бутерброд для собаки. «Нещасний пес, шкода його. Щойно побачу його, одразу кину йому бутерброд. Нехай знає, що не всі люди погані. А мене не чіпатиме», – так міркувала вона, під'їжджаючи до своєї зупинки. Тримавши «гостинець» у руці, жінка попрямувала до місця роботи.

Раптом тітонька Марта почула, як позаду неї щось гупає. Не встигла жінка озирнутися, як розлючений пес уже занурив свої гострі зуби їй у ногу.

– Допоможіть! Допоможіть! – щосили закричала тітонька Марта, відбиваючись від собаки сумкою. На її крик з двору вибіг охоронець, і пес, відгавкуючись, побіг геть.

Довелося викликати швидку допомогу. Тітоньці Марті призначили тривале лікування. Пса впіймали й відвезли до спеціального притулку для тварин.

Сусіди заспокоїлися. Усе стало так, як і раніше. Однак тітоньку Марту постійно непокоїла думка: «Як там бідоласний пес? Хіба ж він винен, що таким став?»

Одного дня вона вирішила відвідати його. Узяла їжу для собаки й поїхала до притулку.

Побачене там її приголомшило: сотні великих псів та маленьких песиків сумно й безнадійно сиділи в тісних брудних клітках. Разом з доглядачем-волонтером вони проходили вздовж рядів із клітками. Тітонька Марта навіть не була впевнена, що зможе впізнати свого кривдника. Аж раптом один із псів підхопився й розлючено кинувся гавкати на неї. Вона із жахом промовила:

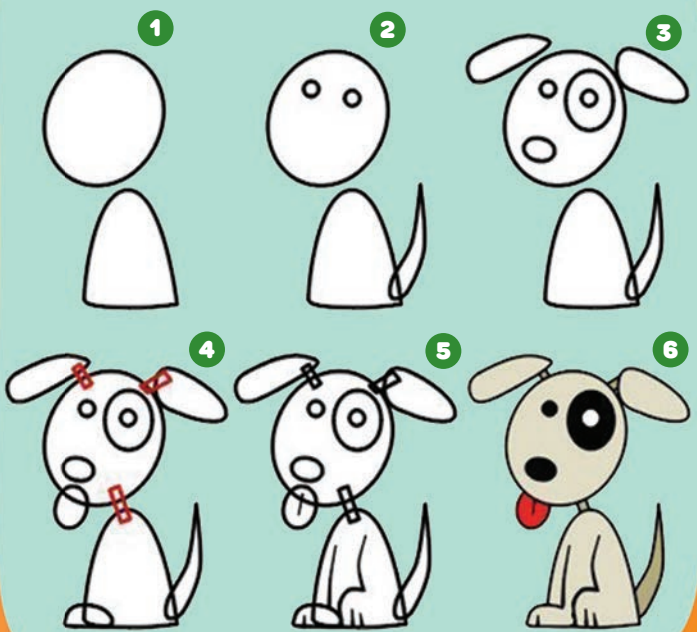
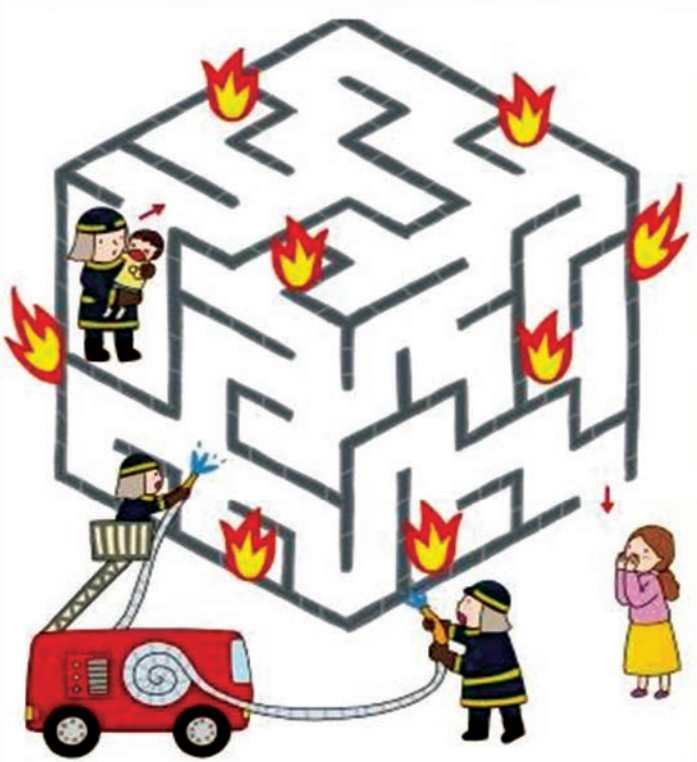
– Ось так виглядає людська жорстокість. І злопам'ятність.

Інна Сосяк

ХТО ТУТ ЗАЙВИЙ?

УЧИМСЯ РИСОВАТИ СОБАКУ.

ДОПОМОЖИ ПОЖЕЖНИКУ
ЗНАЙТИ ВИХІД ІЗ ПАСТКИ.

БОГУ ВСЕ ПОД СИЛУ

Ерик Б. Хеа

Господь может обратить печаль в радость. Именно это случилось зимой в Нью-Йорке. Элдер Фэгэл и его жена (основатели телепередачи «Вера сегодня») уже отправились спать. Их дочь была в тот день на программе, поэтому мама ждала ее возвращения, коротая время за книгой.

Вдруг миссис Фэгэл почувствовала запах дыма. Быстро вскочив с постели, она обнаружила в подвале огонь. Миссис Фэгэл бросилась к соседям и от них вызвала пожарную команду, которая вскоре приехала и потушила возгорание. И хотя пожар затронул лишь подвал, семья Фэгэл не ночевала эту ночь у себя в доме. Гостеприимные соседи приютили их. Рано утром они снова услышали вой сирен пожарных машин, а выглянув на улицу, увидели, что их дом снова полыхал! На этот раз горел уже чердак.

– Ни мебель, ни вещи нас не интересуют, – говорила миссис Фэгэл пожарным, которые пытались спасти их имущество. – Спасите письма, лежащие на столе. Их написали на телевизионную программу. В некоторых чеки, в других уроки или заявки на участие. Пожалуйста, спасите их.

Вскоре один из пожарных вернулся с чемоданом. Но там были не все письма. Остальные остались на столе.

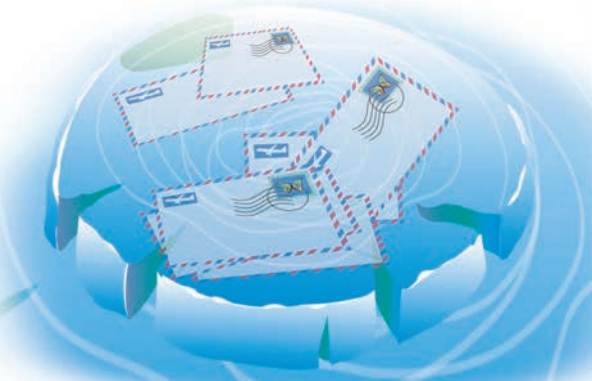
– Я не смог спасти остальные, – ответил пожарный.

Миссис Фэгэл продолжала молиться: «Дорогой Господь, пожалуйста, береги эти письма от огня».

Не позволяй им сгореть. Эти люди так нуждаются в истине. Пожалуйста, Господь».

Спустя несколько часов от дома осталось лишь пепелище. Было настолько холодно, что вода, которой тушили пожар, тут же замерзала. Даже под слоем пепла был лед. Семья Фэгэл ходила по пепелищу, надеясь отыскать что-нибудь уцелевшее в пожаре. Докопавшись до самого низа пепельного слоя, они наткнулись на смерзшийся лед, во льду они нашли письма, присланные на программу, которые во время пожара были смыты напором воды со стола. Лед растопили, а письма высушили, и хотя они были все перепачканные, но все же их можно было прочесть, а чеки обналичить.

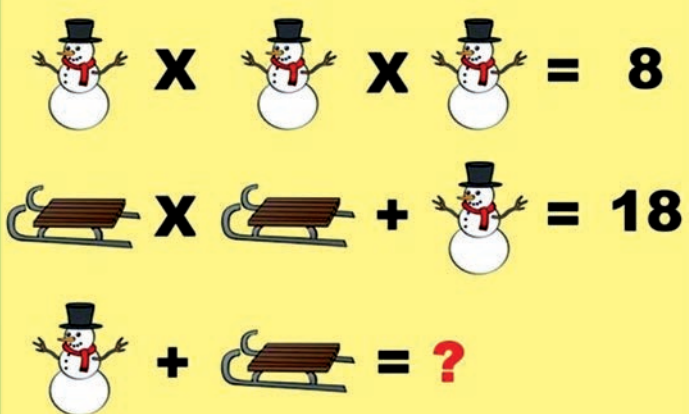
Когда у вас наступят трудные времена, помните: Господь способен обратить печаль в радость.

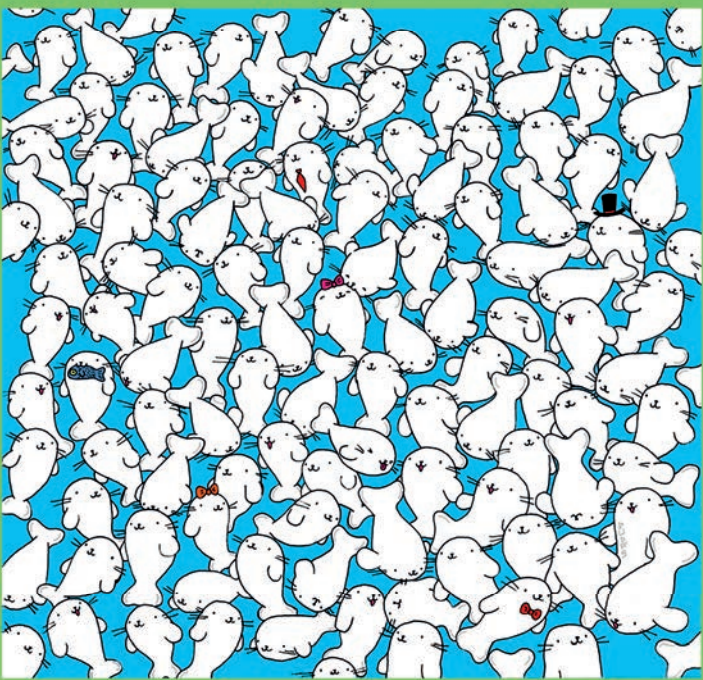
НАЙДИ 5 ОТЛИЧИЙ.

ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

ЗНАЙДИ МАРШМЕЛЛОУ СЕРЕД БІЛИХ КИТІВ.

ИДЕЯ РЕДЖИ

Артур Максвелл

– У нас сейчас трудное положение, – сказала мама, – и, боюсь, в этом году у нас не останется денег, чтобы купить вам рождественские подарки. Дети опечалились. Реджи и Бесси вышли во двор, чтобы поговорить.

– Я не очень расстраиваюсь, – сказал Реджи, – хотя я и надеялся получить новые велосипедные покрышки. Но что скажут наши малышки, Мей и Фло? Как они будут разочарованы! Ведь они ожидают подарков.

– Что бы ни случилось, – произнесла Бесси, – они должны что-то получить. Я так мечтала о новых книжках, но больше всего мне хочется сделать что-нибудь для них.

Реджи и Бесси очень любили своих маленьких сестричек и всегда старались порадовать их.

– Но мы можем сделать им подарок и без денег, – уверенно сказал Реджи. – Деньги не должны быть препятствием для нас. У меня появилась прекрасная идея.

– Какая? Говори скорее, – торопила Бесси.

– Давай сделаем для них кукольный домик, – ответил Реджи. – Я сделаю домик с дверью и окнами, а ты сошьешь занавески и оклеишь стены обоями.

– Замечательная идея! – воскликнула Бесси. – Давай начнем прямо сейчас!

– Пойдем! – позвал ее Реджи, направляясь к сараю.

– О, смотри, здесь прекрасная коробка, – сказал он. – Она ровная, гладкая и именно такой формы, какая нам нужна. Я сделаю крышу, настелю пол и поставлю в доме перегородки.

– Прекрасно, – одобрила Бесси. – Как дети будут счастливы!

Итак, Реджи одолжил в школе инструменты и принялся за работу. Вскоре коробка превратилась в чудесный домик с крышей. С каждой стороны он вырезал по два окна, а спереди – четыре окна и дверь. Мальчик сделал со стороны фасада навес-

ные петли, чтобы можно было попасть в комнаты. Затем он покрасил дом в красный цвет и начертил полосы, чтобы было похоже на кирпичи. Крышу он покрасил в серый цвет.

Эта работа заняла несколько дней, и, когда закончил Реджи, за дело принялась Бесси. За это время она нашла на чердаке обои, и их хватило для того, чтобы оклеить стены домика. Потом она отыскала кусочки красивой ткани и сшила занавески. Из другой ткани она сделала очень красивые коврики и постелила их на пол. Вскоре в домике стало очень уютно. Но не было никакой мебели.

Тогда Реджи снова принялся за дело. Из пустых спичечных коробков он склеил буфет с выдвижными ящиками. Из блестящей жестянки он вырезал овал и сделал зеркало. Из кусочков дерева и нескольких палочек он смастерил стол и стулья. Реджи расставил мебель в доме. Когда все было готово, он запер большую дверь сарая в ожидании рождественского утра.

Рано утром, когда маленькие сестрички еще спали, Реджи и Бесси принесли прекрасный кукольный домик и поставили его у кровати. Когда они хотели выйти, кто-то из них нечаянно задел ногой о ножку железной кровати. Маленькая Мей проснулась и вскочила. Она протерла глаза и изумленно вскрикнула. Проснулась Фло. Она села на кровати и засмеялась от восторга.

– Какой красивый домик! Это для Бесси? – спросила она.

– Нет, это для вас обеих, – ответила Бесси. – Реджи и я смастерили его для вас!

– О, как чудесно! – воскликнули маленькие девочки, вскочили с кровати и кинулись обнимать Бесси и Реджи.

В этот момент радость Бесси и Реджи была неизмеримо больше тех усилий, которые они приложили, сооружая домик. В тот день они усвоили важную истину: «Блаженнее давать, нежели брать».

ЦУКЕРКИ

Лізі дуже подобалося навчатися в першому класі. Вона була в захваті від однокласників і вчительки. Та все ж була в дівчинки одна причина, яка заважала їй охоче йти до школи. Цією причиною був її сусід по парті Микола. Щоразу, приходячи додому зі школи, Ліза знаходила у своєму портфелі цілу купу обгортки від цукерок. Дівчинка точно знала, що ці обгортки їй у ранець засовує Микола, оскільки одного разу вона спіймала його на гарячому. Ліза зробила хлопчику зауваження, проте він лише розсміявся, а наступного дня вона знову виявила обгортки в портфелі.

Дівчинка вирішила поділитися своїми переживаннями з мамою. Мама усміхнулася, обняла доньку й щось прошепотіла їй на вушко.

Наступного дня Ліза пішла до школи в піднесеному настрої. Зайшовши до класу, вона

відразу сіла за свою парту. Трохи пізніше до класу забіг Микола. Він кинув свій ранець на стілець і вибіг у коридор.

До початку уроків залишалося хвилин п'ять. Ліза, не гаючи ані хвилини, дістала чималий паперовий пакет і поклала його Миколі в портфель. Незабаром до класу почали заходити учні й сідали на свої місця. Микола теж сів за парту й почав діставати з портфеля підручники й зошити. І раптом хлопчик здивовано дістав пакет і відкрив його: він був ущент наповнений цукерками.

– Е... Це що?! – здивовано запитав Микола й подивився на Лізу.

– Хто чим багатий, той тим і ділиться! – усміхаючись, відповіла Ліза.

Микола все зрозумів і почервонів. Йому було дуже соромно.

Богдан Козачков

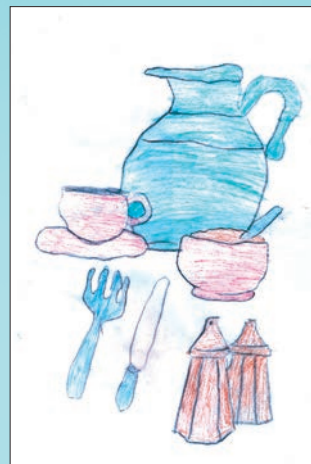
Ілона Омельченко

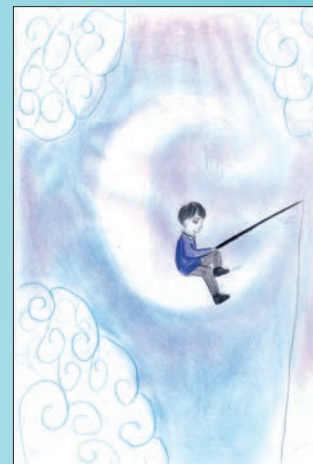
Діана Наймибудка

Іван Сонник

Матвій Корнелюк

Полліанна Колош

Уляна Олефір

Аріна Дяченко

Тимофій Колчанов

Артем Суханюк

Олександр Топчієв

Віка Кот

Міша Кот

Маргарита Кубарева

Віталіна Савченко

Віталік Логойда

НД 10:00

ПРОФІ
TIMEз професором
Філіпштейном

Аня Даценко

Ліда Кот

Кароліна Гушевата

Рома Дусь

Вероніка Дусь

Настя Гордієнко

МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки.
Надсилайте нам свої роботи на
адресу видавництва, і ми з радістю їх
опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо,
ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному боці кожного малюнка).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на роз-
виток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
р/р 26006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою
право редагувати і скорочу-
вати тексти.

Рукописи не повертаються.
Листування ведеться лише
на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua

